

(א) זכמים (ט, ו) ופי' מוקי שנת לנ' דיה' וינלו, (ג) ופרה פ"ו מ"ג, (ד) ונמלד ע"ט, (ה) פ"א פסוק.

תורה אור השלם

- 1. וכפר אהרן על קרבתיו אחת בשנה מדרם תשאת הקברים אחת בשנה וכפר עליהם ודרתיכם קדש קדשים הוא לך?
- 2. ויקרא אל המזבח אשר לפני? וכפר עליה וילקח מדרם דבר ומדרם השעור ונתן על קרבת המזבח ויקרא טו יח קביו?
- 3. ויקראו את כל בלי השרת אשר ישרתו עם בקדש ונתנו אל בגד הבגלת וכפרו אותם במבוקה עור תתוש ונתנו על המזבח.

גלוין הש"ס

נב' שאני רגל דלא מציי בבבלי. ע"י זכמים דף ק"י ע"א מוקי דיה מין במיטו.

לעזי רש"י

אגוטי"ר. לשאוב.

מוסף רש"י

מזה בפני עצמו ומזה בפני עצמו. אין מערבין זכמים. אף לקרנות הדמם הפנימי, אלא וכן על עצמנו זה בעצמו (תמורה ה.).

תוס' ישנים

דלף נן ע"א

הניחא דלאן דאמר הימנו ודבר אחר לא היו היקש. כי הכא דכין כפר ויין כשעיר מביט מעלה ויחזור אל (שמונה) [שמינית] אל (סנד) [מכין] סס. וא"ת לדידה נמי מו יחא והא קאמרי לעיל לא יאמר מעלה גבי דגמיר ממעלה כשעיר כי ויבי היה גמיר כי לא היה תוכי ביה [ב]פירוש הוא דבר הלמד בהיקש. וי"ל כי תלמוד לא תש להאיך כך סוגיא וישתה התלמוד ללעיל. אלא סתמא פריך דלאהי מהא אמר שפיר יחי אצל לחיך מהא מלא איכא למימר, ובמקום מתבאר מיתבאר כפיר. הוי' ספיגים בחד יובנא נמר, ופי' רש"י לא נמי כפירא לן דפיס בהיקש למד יטול לומר על הנהיב צבת אחת [מה] כשמוצ כפירוש כנון אחת למעלה כשעיר ושבט למטה כפר עממה אף [מה] שלמד בהיקש. וא"ע בכל דומא כשעיר למד מן הלמד [למד] שלל יחיטא (עד) [הלמד על דרך זה] [וישעיר פירוש זה] פי' ר"ח כלומר הא דגמירין בהיקש שיהא אחת למעלה ושבט למטה כפר ושעיר גמירין כי בהיקש שיהא כן כנון כפירי. ויש פסירי דגריכי [חוקן] ופיס זמא וימנא נמר וזה הלשון חוקי הפיס שמע

כפריתום. מ"ר. ה"ג תניא נבי גבי פ"ה ע"ה דבר ש"י ציבור. כי זו אונה משנה. [ודרו ע"ה כמה שיי' דמים של פ"ה פ"ה דבר ש"י ציבור. עסק במצוה נגדי דמתי לה כתי' ויקרא, דיבורא דמטות פרשתא ג, ו] אכל מה ששני בניגלה [ג, נ] אין בין פ"ה כנון משום למצוה נגדיים אלא פ"ה הנה על כל המנות, היינו כנון שחטא משום עצמו שהוא עצמו מביאו ולא מרובה נגדיים. ולא כפי' רביאל. ודרו ע"ה כמה שיי' דמים ש"י פ"ה ב'ו. ולפי' כי אליעזר אמנא קמא. וא"ת מאי קושיא דילמא שלל כמחמתו עשו כדקתני נמי ואס נענו נענו. וי"ל שכולן לא היו נוגעין כיון שלל כמחמתו שעה כן ועוד שהכתיב ויחיו ויחיו. מ"ר. ש"א בבירדו. שלל אחת למעלה ושבט למטה כשעיר פ"ה יום הכפרים. אכל רש"י פירש גבי כסיתין דיום הכפרים כולן לו למטה מו, ואין נראה דלא לא בעיין אלא אחת למעלה, אכל שבטע של מטה און חילוקי אס און כסיתין אלא שיהו כולן למטה מן הראשונה. דכמנדל דלעיל לא מיירי אלא [שמלך] [שמלך] [אחת] כשנת גב דיו למטה ושבטע גב דיו למטה. וה"ר יוסף פי' שלל כסיתין [מני] [מנתי] שלל היו עס אלא שבטע. וי"ו [אם היו כפר ושעיר ע"ו עמוה או שבטע] א, בתעריב א"ו דברים ברבים פי' היי קודם] שיהא מתוך שכיביל דלו קודם מתנות שבפיס הא אחר עולה לקמן שעיר שחטא קודם מתנות שבפיס לא עשה ולא כלום, ומסתמא לא פליג אלעולה. והתורה אמרה ובלה' מופר את הקדש ב'. הי"ר יוסף ל"ג ליה ויכלה מנפת את הקדש לקמן דרבי ליה ר' עקיבא ורבי יהודה לירשא לחסירי, ומ"ר משום דהא כספרים לפי שראו המורה אמרה כי, אלא ודאי גריסין המורה אמרה כלה דם הפר ואחר כלה דם השעיר ולפי' חוקן [ד]כסיתין מעבד, ואפילו נתן לחומר לא מעבד מזה מיהא איכא, והו' כי הייא דכסיתין המורה אמרה כן למעלה ואחר כך למטה. ב"ה דם הבר' ב'ו. משמע דלא קפיד אלא בזה שמקדש שעיר לפ"ה, אכל בזה שנותן של ששים ביחד אינו מקפיד, וכן לקמן בני טוקע למטה נלש פר ולשש שעיר ונגמסו קמא אמאי לא קפיד כתיב. גוהן אחת אפ"ה ושבע אפ"ה צ"ש פ"ה. ור"ש [שמונה] [שמעתי] דם השעיר [ב]הואות, כול הוא ואלו ממחיין הואות מדם השעיר ואפילו נתן לחומר מנות אין לחיות בוה יביו כשהשעיר ומנו. אכל כאן לא נביע עייני וכן הוא דם השעיר. ומשום בל מוקפיד לבה שלל אמר בל מוקפיד אלא כשהוא בעצמו כדלמיריין כדלש השנה [כח], לא לא אמר בל מוקפיד אלא כשהוא בעצמו, ועוד דסקפיה הוא. ע"כ דף נ' ע"א

הוציאו לו פרק חמישי יומא

נת.

וקבלו צו אס הדס. כל קבלות של כל ימות השנה קמבעיה ליה: מין במינו. מורק כצמורה: חוץ. ונמנל שאין קבלה זו ככה שהרי אינו אוחז בצמורה שהסד צו: מאי לאו הושיע מורק המלא כבוד הריקן. שעירה מננו והא הכא נמי ולקח כתיב [ויקרא טו] ולקח מדם הפר ומדם השעיר והך לקיחה אחת המורק היא: לא עייה מורק מלא. לאחר שעירה דם הפר לדס השעיר חוזר ומערה מורק מלא לתוך מורק ריקן: עומד על גבי כליים וכו'. למנא דני כרבי ישמעאל הוחיל ורפיה מקדשת וכלי שרת מקדשים מה כלי שרת לא היא דבר חוץ צינו ויין כלי שרת אף כרפה לא היא דבר חוץ צינו לצין הכרפה כנמ' זכמים (דף ג. מ.): על גבי רגל חזירו. אלמנא מין במינו חוץ: דלא מבעיל ליה. כזירו את רגלו עד שגמור עבודתו: כליה שמים. שני כליים כשגמור עבודתו אחת: סיג. הגדל כשידקל ונכרך עליו סביב כמין לולצין כגפנים והוא רך וסופג את הדם והדס יוכל מכל עבריו ואינו חוץ כל כך מי הוא כי האי גוונא חזינה או לא: וולף והולך וכו'. רישא דמתני' הכי (פ"ה פ"ו מ"ג) המקדש כשוקת והיה כסוג לתוכו מיס כשכספוג פסולין כילד יעשה וולף והולך עד שמגיע לספוג. שוקת היא און חלולה על שפת המעיין והמים נכנסין לה דרך חור שדופנה ומשקין זה בהמות ומקדשין זה אפר חטאת לתוך מיס חיים והיא הלוי. מיס שכספוג פסולין דחיים אל כליה ד' עושנה שיהו המיס נוגעין כמלי כילד הוא עשה ככשא ליטול את המיס וליתנם כללומים וכשפורטם וולף וגומר את כל המיס אשר כשוקת עד שמגיע לספוג. וולף (ס) שואף עד המנוי אגוטי"ר וולף וגומר כדרכו. אלמנא ספוג לא חייץ ולא פסיל אלא הנבלעים בתוכו והוא הולך לסיב: שאני מיה דקלישי.

רבי יונתן אומר מזה בפני עצמו ומזה בפני עצמו. תימה לי והא רבי יונתן אית ליה דמשמע שנייה כלחד ומשמע אחד אחד בפני עצמו והכא משמע דאית ליה דווקא מזה בפני עצמו ומזה בפני עצמו ונראה לי כיון דמשמע הכי ומשמע הכי ילמד סתום מן המפורש כי היכי דלפני ולפניו וזהויל נותן מזה בעצמו ומזה בעצמו וזהו לקרנות דכתיב מדם הפר ומדם השעיר מסתמא מזה בעצמו ומזה בעצמו דמאי דק"ל דמייתוי כסמוך מתיא ארץ וכו' עד תלמוד לומר אחת וסתמא כרבי יאשיה והיכי אמיא כרבי יאשיה והא לרבי יאשיה בלא אחת נמי כפייה לוי כמאן דכתיב יחדיו דמי בשלמה הא דלאמר ליה ר' יאשיה לר' יונתן והלא כבר נאמר אחת אחת ולא שתיים מדם הפר אחת הפר ומדם השעיר שיהיו מעורבין זה בזה או אינו אלא מזה בפני עצמו ומזה בפני עצמו תלמוד לומר אחת וסתמא כרבי יאשיה: נתן את המלא בריקן וכו': בעא מיניה רמי בר חמא מרב חסדא הניח מורק בתוך מורק וקבל בו את הדם מהו מין במינו חוץ או אינו חוץ אמר ליה הניתוח נתן את המלא בריקן לא לא הושיב מורק מלא לתוך מורק ריקן לא היה רישא עיריה דם הפר לתוך דם השעיר כדי לערבן יפה יפה תא שמע ⁶ היה עומד על גבי כלי או על גבי רגל חזירו פסול ⁷ שאני רגל דלא מציי מבטיל ליה איכא דאמרי הכי בעי מיניה דרך שירות בכך או אין דרך שירות בכך תא שמע דתנא רבי רבי ישמעאל ³ את כל כלי השרת אשר ישרתו במ בקודש שני כלים ושירות אחת בעא מיניה רמי בר חמא מרב חסדא ⁴ הניח סב בתוך המורק וקבל בו את הדם מהו מין בשאינו מינו חוץ או אינו חוץ כיון דמחלחל לא חייץ או דילמא לא שנה אמר ליה תניא ⁵ וזולף והולך עד שמוגיע לספוג שאני מיה דקלישי איכא דאמרי הכי פשטי ליה ² בדרם כשיר יבוקמוץ פסול: מתני'

עין משפט גר מצוה

ע' א מ"י פ"ה מה' פסול מוקדשין הלכה כה: ע'ב א מ"י פ"ה מה' ביאת בקדש הלכה כ' סמנ לארץ שט: ע'ג ג' ד מ"י פ"ה מה' פסול מוקדשין הלכה כה:

רבינו חננאל

דחיה הוא לא ליהור דחור. דתניא למעלה הוא אומר ואת דמו ישפוך. למטה הוא אומר ואת כל דמה ישפוך. תשאת שקיבל דמה בדי' כמות כרי ופשוטה היא. עיריה דם הפר לתוך דם השעיר נתן את המלא בריקן. פי', עוד החזיר היום מן המורק המלא במוק הריקן למה והלא כבר עיריה דם הפר ברם השעיר כדי לערבו יפה יפה, יחדיו להוות על קרנות מובח הויב. תנ כמאן דאמר מערבין לקרנות. דאחר ר' יאשיה ור' יונתן דאמר מערבין, ויהי דאמר מערבין. תסתיים דר' יאשיה דאמר מערבין, דאע"ג דלא כתיב יחדיו כמאן דכתיב יחדיו דמי. דתניא אביו ואמו קיבל אביו קבל אמו קבל דברי ר' יאשיה כו'. פי' כתיב איש איש אשר יקבל את אביו ואת אמו סתם הקלה לא. עוד כתיב אביו ואמו קיבל, חור סתם הקלה לא. (א) שימ' כי את זה מתן קלל חייב מפני שסתם הקלה לזו ולזו, אבל לא סתם הקלה לשניהם, הייתי אומר לעולם אני חייב עד שיקבל שניהם, דאע"ג דלא כתיב יחדיו כמאן דכתיב יחדיו דמי. הייא לעולם מתני' ר' יונתן דאע"ג דכתיב יחדיו, שאני הכא דכיון דכתיב וכפר על קרנותיו אחת בשנה מדם הכפורים כמאן דכתיב יחדיו דמי. ואקשינן ר' יונתן ולא ר' יאשיה, וזה ר' יאשיה משמע ליה בהדרא דאע"ג דלא כתיב יחדיו כמאן דכתיב יחדיו דמי. ומשני שאני הכא כיון דמכתיב ומשך מדם הפר ומדם השעיר חליקוהו קרא. תניא דלא בשניין ולקח מדרם הפר ומדם השעיר שיהו מעורבין דברי ר' יאשיה כו'. ופשוטה היא. עד כאן שייד לטעמה קודם.

הניח מורק בתוך מורק וקבל בו את הדם שישאלי ל' דודאי מין במינו אינו חוץ, מיהו דרך שירות וכן אי לא. וישאלי מיהא אחר כל כלי השרת וגו', שני כלים בשירות אחת. אבל הניח סביב שהוא אריליך במורק וקבל בו את הדם, כיון דמחלחל ויורד בקרקעית הולא אינו חוץ. אבל לא חוקיך שהוא סולת שאינו יורד פסול.

(א) ל' ש"י כי חזו מהס קבלל מיי.

תוס' ישנים (המשך)

לעמוד קודם אפ"ה הוא אומר ואת דמו ישפוך ב'. הא לא מתיא לומר דווקא כמני' למעלה און כריך כל דמו אכל למטה לריך, דהא פשוטא דשיון הן, ועוד דמוקדיה חס דכתיב למטה

ואס נפש ואמתיין [ו'] (ל)מוסרין על ענין רשאוין. עיריה דם הפר ב'. מדקתני כי ולא נקט עיריה דמנוס זה בזה או כוס זה בזה משמע דווקא נקט הכי אכל איכפא לא, ומכא לפי שהסד הפר מרובה ופיס עס הסבד היה מתערב יפה ומשום הכי נמי היו חוזרין ונמתיין אוחן לתוך הריקן. דיתבאר רבי יאשיה ורבי יונתן ב'. ואע"פ שמתאים כן קאמרי בשלון מומרה, ונראה שסוי תנאים אחרונים כמו ר' חיאל ור' שמעון כרבי. ואפ"ה ר' יונתן דאמר מערבין. ור' יאשיה על כרחין און מערבין אית ליה להא סך כן כמאן מימי הא דתניא און מערבין. ואע"ג [דלדידה ר' יונתן] דלא כתיב יחדיו כמאן דכתיב יחדיו דמי, שאלי הכל דכתיב מדם הפר ומדם השעיר ולא כתיב והשעיר ש"ח דתלקיטו קרא, והכי קאמר כסמוך והלא כבר נאמר כי וכו' כפי' ר"ח ואקשינן ר' יונתן ולא ר' יאשיה והא קרא. מ"ר. ואפ"ה ר' יונתן ב'. דווקא כמערבין לקרנות ששעה על טהרו של מוצח כהניו של מוצח. והא דכתיבין פריך המעורבות [פסח, ב] איכא תניא דלא בעי למילף מימי קריא לחין עילין כמנוטין זה את זה ולא מין במינו [כלל] כמל מקריא אחרתי קאמרי מהס דלויטו [כלל] כפייה לכו לחין מערבין לקרנות ולא מנו לפי מיהא (ד)אע"ג דעל טהרו של מוצח מערבין מהס היינו טעמא משום דלא כתיב ומדם השעיר. רביע'. אף ז"ע (אלה) [מנא לן] דמערבין לטהרו של מוצח. שאני הדרבן אחר. כפיק דשנויות [יד, א] דרש כפיה זו לא הוה אלא פסח אחת כהניו מופרש על בקימותו (פעס) אחת ומאחזת כהניו מיק קפרי אחת מפרי שתי כפרות, הינו דכחות דרש דמסמכיהו לופכר אכל האל דרש מתעממות לחת. ע"כ לעמוד קודם

אחת ויא שתיים מרם הפר. וא"ת (וכי) ויחייב ס"ד שיתן שמים על כל כרך. וי"ל דמיי כנון ששפוך דם הפר והוא אלא שיתן יחמיל אלא ממקום שפסק כדלמרי ר' אליעזר ור' שמעון כפרקין, ואמריין נמי לקמן דעמנא משום דכתיב מטאת אחת ולא עני מתיון. מ"ר. ובהבא כרבי יאשיה. ואחת משמע לאפוקי דלא מיהא אפריך להפסוק (ד)ממס דכתיב מדם הפר ומדם השעיר אכל בעמנא אע"ג דלא כתיב יחדיו כמאן דכתיב דמי. מין במינו חוץ. וא"ת למה לי חלטה, והא היה ליה לקיחה על ידי דבר אחר [ד]שמה לקיחה, ואע"ג

